

да една телеграма и ся дръпва на страна) Съга го донесохъ.

Биконсфилдъ. (като глъда Ахмеда) О, ти си станалъ цѣлъ Англичанинъ, кой ти даде тъзи шапка? Защо не ѝ съмъкнешъ?

Ахмедъ. (като ѝ снемж) Коконата ми ѝ купи за двѣ лири.

Биконсфилдъ. (отваря телеграмата и чете): Гърцитѣ минали въ нашите предѣли, слѣдъ като ми обявяватъ война за гдѣто не съмъ имъ отговорилъ на предложениета, които ми бѣхъ поднесли. Моля ви подѣйствуварайте поне тѣхъ да смирате. Умъ не остана въ главата ми.

Султанъ Хамидъ.

Ахмедъ. (за себе си) И чалмата ти ща хвъркне. Ти слушай тесь капоювци чи, много ща султанувашъ на Английските патки.

Биконсфилдъ. Но, това е ужасно! Още едните си врагове не е смирилъ горкия Султанъ, а и други го нападатъ. Лукави Гърци намѣриха му врѣмето, при толко съ убѣждения да стојатъ мирни, пакъ возстанахъ. Въ това врѣме лесно могжъ и да успѣхъ.

Елиотъ. Навѣрно ги е подбудила пакъ Росия. Това е неинъ планъ, за да си постигне по лесно цѣльта.

Солзбери. Не, тѣ сѫ противни на Българитѣ; но вижда са искаятъ да си распространятъ границитѣ, което тѣ изказваха много пъти, още въ врѣме на Цариградската конференция.

Ахмедъ. (за себѣ си) Язъкъ! Ща поиспадне шкембето на Султана.

Буркъ. Азъ мислѫ че тая война отъ страна на Гърция е противъ волята на кральть. Тукъ народътъ е возстаналъ, защото Атинския дворъ, ако имаше подобна мисълъ, той отдавно би обявилъ война. На съкий начинъ това ще бъде едно просто дѣйствие за заплашване съ цѣль, дано имъ обѣщае нѣщо Султанътъ. Затова ако имъ ся обяви: че желанията имъ щажтъ бѫдѫтъ испълнени, тѣ на часа щажтъ са повърнѫтъ отъ това си намѣрение да ся биѫтъ съ Турция.

Елиотъ. Да, Гърцитѣ обикновенно сѫ много по-легкоумни отъ Българитѣ. За тѣхъ най-просто едно обѣщание, бива прието като цѣла истина, слѣдователно лесно могжъ да си смириѫтъ съ подобни обѣщания.